

ΚΟΣΜΙΑ ΚΑΙ... ΜΗ

Γράφει και επιμελείται ο Γιώργος Χατζηβασιλίας

ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΣ ΣΤΟΧΟΣ ΗΤΑΝ Η ΣΟΒΙΕΤΙΚΗ ΕΝΩΣΗ!

70 χρόνια Χιροσίμα - Ναγκασάκι: Πόσο αναγκαίο ήταν το πυρηνικό έγκλημα κατά τής ανθρωπότητας;

Σαν χθες, στις 6 Αυγούστου 1945, οι Αμερικανοί ρίχνουν την πρώτη ατομική βόμβα στη Χιροσίμα, ενώ τρεις ημέρες αργότερα δεύτερη ατομική βόμβα πλήττει το Ναγκασάκι και συνολικά σκοτώνονται 300.000 άνδρες, γυναίκες και παιδιά. Τόσο η Χιροσίμα όσο και το Ναγκασάκι ισοπεδώθηκαν και ελάχιστοι γλύτωσαν. Κατά τη στιγμή της έκρηξης η θερμοκρασία ανήλθε σε 3.870 βαθμούς Κελσίου και η ταχύτητα του ανέμου 1.600 χιλιόμετρα την ώρα. Χαρακτηριστική είναι η περιγραφή ενός δημοσιογράφου Αυστραλιανής εφημερίδας που επισκέφτηκε λίγες μέρες αργότερα την περιοχή:

«Μοιάζει σαν να έχει περάσει ένας τεράστιος οδοστρωτήρας από πάνω της και να την έχει ισοπεδώσει, στα νοσοκομεία οι άνθρωποι πεθαίνουν αφού πρώτα χάσουν τα μαλλιά τους και στη συνέχεια αιμορραγούν από όλο τους το σώμα».

Στα «Απομνημονεύματα» του, ο Τρούμαν θα δώσει πανηγυρικό τόνο στις αντιδράσεις του. «Παιδιά, τους ρίξαμε μία βόμβα που ισοδυναμεί με 20.000 τόνους νιτρογλυκερίνης!» Οι ναύτες ξεσπούν σε επευφημίες. Ο έλεγχος της συνειδήσεως, το άγος και οι τύψεις που αναμινύονται με τον θρήμβο είναι μια πλαστή ιστορική αναπαράσταση. Είναι αλήθεια ότι μερικοί άνθρωποι, ανάμεσα σ' αυτούς και ο Αϊζενχάουερ, επέκριναν αυθόρμητα τη χρησιμοποίηση της βόμβας, θεωρώντας πως δεν ήταν απαραίτητη για να γονατίσει η Ιαπωνία. Αλλά η τεράστια πλειοψηφία δε βλέπει στην εμφάνιση του νέου όπλου, παρά το γρήγορο τέλος του πολέμου και την οικονομία αίματος που εξασφαλίζει. Εξάλλου, εκείνοι που την κατηγορούσαν, γιατί έπεσε στη Χιροσίμα, θα την επευφημούσαν αν έπεφτε στο Βερολίνο». [Ρεϋμόν Καρτιέ, Ιστορία του Δευ-

τέρου Παγκοσμίου Πολέμου] Εβδομήντα χρόνια αργότερα, ακαδημαϊκοί και πολιτικοί αναλυτές σε όλο τον κόσμο αμφισβητούν τις δικαιολογίες των Αμερικανών γι' αυτό το έγκλημα κατά τής ανθρωπότητας, ότι δηλαδή έρριξαν τις βόμβες στις δύο πόλεις για ν' αναγκάσουν την άνευ όρων παράδοση τής Ιαπωνίας για να σωθούν εκατοντάδες χιλιάδες αμερικανοί στρατιώτες. Οι Αμερικανοί ήδη είχαν καταστρέψει με βομβαρδισμούς περισσότερες από 60 πόλεις τής Ιαπωνίας και λίγες μέρες νωρίτερα σε μια ολονύκτια αεροπορική επίθεση στο Τόκυο με εμπρηστικές απαγορευμένες βόμβες λευκού φωσφόρου, δολοφόνησαν 80.000 αμάχους. Εξάλλου, οι Ιάπωνες ηγέτες ήδη πριν από ένα χρόνο μιλούσαν για παράδοση και τον Ιούνιο του 1945 ο αυτοκράτορας κάνει λόγο για εναλλακτικές λύσεις, σύμφωνα με τον ιστορικό Χάουαρντ Ζιν στο βιβλίο του «A peoples history of the United States». Αλλωστε, οι Ιάπωνες είχαν δώσει εντολές στον πρεσβευτή τους στη Μόσχα ν' αρχίσει συνομιλίες για ειρήνη με τους συμμάχους.

Οι Ιάπωνες ήλπιζαν ότι η Μόσχα θα μεσολαβούσε για ν' αποφευχθεί η εισβολή των Αμερικανών στη χώρα τους, αλλά στις 8 Μαΐου οι Ρώσοι είχαν επιδώσει τηλεσίγραφο στους Ιάπωνες με προθεσμία 90 ημερών να παραδοθούν. Το τηλεσίγραφο έληγε στις 8 Αυγούστου, η βόμβα στη Χιροσίμα έπεσε στις 6 Αυγούστου και στη Ναγκασάκι στις 9 Αυγούστου. Γιατί; Και γιατί στις 2 Σεπτεμβρίου του 1945 οι Ιάπωνες εγκατέλειψαν τα σχέδια γενικευμένης επίθεσης αυτοκτονίας και υπέγραψαν το πρωτόκολλο παράδοσης άνευ όρων;

Ο Τρούμαν δεν ήθελε να επιταχύνει μόνο την λήξη τού πολέμου, αλλά να κάνει και επίδειξη τής ισχύος του στους Ρώσους με ένα τρομακτικό όπλο

που είχε μόνο αυτός. Τον Ιούλιο του 45 στη διάσκεψη του Πότιοσαμ όταν ο Στάλιν υποσχέθηκε στους συμμάχους ότι θα κηρύξει τον πόλεμο στην Ιαπωνία, ο Τρούμαν προσποιήθηκε ότι χάρηκε, όμως φοβήθηκε την προσάρτηση της Ιαπωνίας από τους Ρώσους. Οι Ιάπωνες παραδόθηκαν άνευ όρων επειδή δεν μπορούσαν ν' ανοίξουν δεύτερο μέτωπο με τους Ρώσους, που αν εισέβαλαν στη χώρα τους θα αιχμαλώτιζαν τον αυτοκράτορα Χίροχίτο και θα τον εκτελούσαν με την οικογένειά του. Ο Χίροχίτο ήταν, βέβαια, εγκληματίας πολέμου και έπρεπε να δικαστεί, αλλά οι Αμερικανοί τον άφησαν ελεύθερο.

Ο υποστράτηγος ε.α. Νίκος Καρατουλιώτης, αναφέρει:

«Στον πόλεμο τους ανθρώπους και ειδικά του εχθρού κανείς δεν τους λογαριάζει. Ο Τρούμαν ήθελε νεκρούς, πολλούς νεκρούς, γιατί όσο μεγαλύτερος θα ήταν αριθμός τόσο μεγαλύτερος θα ήταν και ο σεβασμός (συμμάχων και εχθρών). Αυτό που απασχολούσε τον Τρούμαν ήταν σε ποιους θα παραδοθεί η Ιαπωνία και πως θα μοιραστεί η Ευρώπη. Αυτά τα δόθηκαν ότι μπήκαν στον πόλεμο για να νικήσουν τον φασισμό είναι αναληθή, η ουσία ήταν η μεταπολεμική λεία. Αν θέλανε την νίκη της Δημοκρατίας επί του Φασισμού, θα είχαν μπει από νωρίτερα στον πόλεμο και δεν θα άφηναν τόσο τους Άγγλους, αλλά κυρίως τους Ρώσους να αιμορραγούν. Το σχέδιο, παρόλη τη σατανικότητά του, ήταν απλούστατο: Μπαίνουμε στο τέλος του πολέμου όταν οι σύμμαχοι έχουν εξασθενήσει αρκετά (30.000.000 νεκρούς η Ρωσία και οικονομική - βιομηχανική καταστροφή) και παίρνουμε το μεγαλύτερο κομμάτι της πίτας των νικητών (πράγμα το οποίο και έγινε).

Γεγονός είναι ότι οι εσωτερικές αντιπαλοότητες μεταξύ των συμμάχων κατά

την διάρκεια του Β' Παγκοσμίου Πολέμου ήταν μεγάλες και η συμμαχία ευκαιριακή, ενώπιον κοινού εχθρού. Εξάλλου αυτό φάνηκε και με τη λήξη του πολέμου. Οι χθεσινοί σύμμαχοι, αυριανοί εχθροί και οι σημερινοί εχθροί, αυριανοί σύμμαχοι (κανόνας των πολιτικής των μεγάλων). Ο Β' Παγκόσμιος Πόλεμος είχε ουσιαστικά κριθεί τον Αύγουστο του 1945. Αυτό που δεν είχε κριθεί ακόμα ήταν η μοιρασιά της λείας του πολέμου ανάμεσα στους «συμμάχους», έγραψε ο υποστράτηγος Καρατουλιώτης και συνέχισε σχολιάζοντας τη φρίκη τού πολέμου που προκαλούν οι πολιτικοί: «Κρίνω σκόπιμο να παραθέσω ένα μέρος της διαταγής του Τσόρτσιλ προς τον αρχηγό του επιτελείου του Στρατηγού Χάστινγκς και μεταξύ άλλων λέει: «Θέλω να σκεφτείτε πολύ σοβαρά αυτό το ζήτημα των ασφυξιογόνων αερίων. Είναι παράλογο να εξετάσουμε την ηθική σε αυτό το ζήτημα, αφού όλος ο κόσμος τα χρησιμοποίησε κατά τη διάρκεια του τελευταίου πολέμου χωρίς να υπάρξει καμία διαμαρτυρία από την πλευρά των ηθικολόγων ή της Εκκλησίας. Θέλω να εξετάσετε ψυχρά πόσο θα άξιζε η χρησιμοποίηση ασφυξιογόνων αερίων. Δεν μπορούμε να καθίσουμε με σταυρωμένα χέρια λόγω χαζών αρχών. Θα μπορούσαμε να κατακλύσουμε τις πόλεις του Ρουρ και πολλές άλλες πόλεις στη Γερμανία, με τέτοιο τρόπο, ώστε η πλειοψηφία του πληθυσμού να χρειάζεται συνεχείς ιατρικές φροντίδες. Ίσως χρειασθεί να περιμένουμε μερικές εβδομάδες ή και μερικούς μήνες πριν σας ζητήσω να κατακλύσετε την Γερμανία με ασφυξιογόνα αέρια. Εν τω μεταξύ, θα ήθελα το ζήτημα να εξετασθεί ψυχρά από λογικούς ανθρώπους και όχι από μια ομάδα ένστολων υμνωδών της χαράς της ζωής, σαν αυτούς που συναντάμε εδώ κι εκεί». (Ροζέ Γκαροντι).

Γράφουμε ιστορία

Το έχω γράψει πολλές φορές επειδή είμαι υπερήφανος γι' αυτή την εφημερίδα που υπηρετώ από το 1989, πως είναι η μοναδική εφημερίδα στο Σίδνεϊ που καταγράφει την ιστορία τής παροικίας μας με κείμενα και φωτογραφίες χωρίς αποκλεισμούς και ο ιστορικός τού μέλλοντος μόνο στον «Κόσμο» θα καταφύγει στις δημόσιες και ιδιωτικές βιβλιοθήκες για να ενημερωθεί. Τα τελευταία 33 χρόνια δεν έχει τοποθετηθεί ούτε ένα πετραδάκι χωρίς να το αναφέρουμε, δεν έχει γίνει κανένα πολιτιστικό γεγονός χωρίς να το φωτογραφίσουμε και να το περιγράψουμε, δεν έχει συμβεί καμία παροικιακή διένεξη χωρίς να προσπα-

θήσουμε να συμφιλιώσουμε και δεν εντοπίσαμε καμία παρατυπία, παρανομία και ανευθυνότητα χωρίς να την καυτηριάσουμε.

Τα γράφω αυτά με την ευκαιρία τής συνέντευξης τού εκλεκτού συμπάροικου, Κώστα Ζαχαρόπουλου, που δημοσιεύουμε σήμερα και ουσιαστικά είναι η ιστορία τού ελληνικού τραγουδιού και των ελληνικών ραδιοφωνικών εκπομπών στην Αυστραλία, που άρχισε με την άφιξη των μεταπολεμικών μεταναστών από την Ελλάδα στη δεκαετία τού '50.

Θέλω να ευχαριστήσω και δημοσίως τον φίλο Κώστα για τις πολύτιμες πληροφορίες του που τεκμηριώνονται με μεγάλο αρχείο επισήμων εγγράφων και

αλληλογραφία με πολιτικούς ηγέτες και άλλους παράγοντες.

Καλό!

- Συγγνώμη αφεντικό, δεν ήρθα χθες στη δουλειά γιατί ήμουν άρρωστος.

- Και γιατί μαύρισε έτσι;

- Επειδή ψννόμουν στον πυρετό!

Ακόμη ένα:

Με τα Μνημόνια, στην τρίτη λυκείου θα πρέπει να προσθέσουν μάθημα: «Πώς να ζήσετε στο εξωτερικό»...